

KABAHATLER KANUNU
UYARINCA VERİLEN PARA
CEZALARINDA İKİ DERECELİ
YARGILAMA SORUNU

Nazım Taha KOÇAK*

* Danıştay Tetkik Hakimi (Türkiye İnsan Hakları Kurumu'nda geçici görevli).

GİRİŞ

Yargılama mercii tarafından verilen bir kararın hatalı ya da hukuka aykırı olduğu iddiası ile ortaya çıkan uyuşmazlığın çözülmesi amacıyla yargılama makamının önüne götürülmesi, kanun yoluna başvurma olarak adlandırılır.^[1]

Mahkeme kararlarında rastlanması olası hukuka aykırılık ve yanlışlıkların bertaraf edilmesi ile bunun bir sonucu olarak yargılamanın taraflarında ve dolayısıyla toplumda adalete duyulan güven duygusunun yitirilmemesi, kanun yollarının açık bulunmasıyla olanaklıdır. Bu nedenle toplumsal adalet ve güven duygusunun sağlanması bakımından son derece özel öneme sahip olan ceza yargılamasının gerçeğe ulaşabilmesi için kanun yollarına başvuru hakkı tanınmıştır.^[2]

Kanun yolu safhasında, yargılama mercilerinin kararlarını irdeleyecek olan makam kural olarak uyuşmazlık konusu kararı veren makamdaki başka bir makamdır başka bir ifade ile her kanun yolu kural olarak bir derecedir.^[3]

Anayasamızda iki dereceli yargılamayı öngören herhangi bir hüküm bulunmamaktadır.

5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu'nun altıncı kitabında, olağan kanun yolları, itiraz, istinaf, temyiz; olağanüstü kanun yolları ise, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısının itiraz yetkisi, kanun yararına bozma, yargılamanın yenilenmesi olarak belirlenerek, Türk ceza yargılaması sisteminde kural olarak iki dereceli yargılama hakkı tanınmıştır.

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin Türkiye'nin taraf olmadığı 7. Protokolü'nün "*Cezai konularda iki dereceli yargılanma hakkı*" başlıklı 2. maddesinde, "1- Bir mahkeme tarafından cezai bir suçtan mahkum edilen her kişi, mahkumiyet ya da ceza hükmünü daha yüksek bir mahkemeye yeniden inceletme hakkını haiz olacaktır. Bu hakkın kullanılması, kullanılabilme gerekçeleri de dahil olmak üzere, yasayla düzenlenir.

2- Bu hakkın kullanılması, yasada düzenlenmiş haliyle az önemli suçlar bakımından, ya da ilgilinin birinci derece mahkemesi olarak en yüksek mahkemede yargılandığı veya beraatını müteakip bunun temyiz edilmesi üzerine verilen mahkumiyet hallerinde istisnaya tabi tutulabilir." hükmüne yer verilmiştir.

Türkiye'nin taraf olduğu Uluslararası Kişisel ve Siyasal Haklar Sözleşmesi'nin 14. maddesinin beşinci fıkrasında ise, "*Bir suçtan ötürü mahkum olan bir kimse,*

[1] Nurullah Kunter - Feridun Yenisey - Ayşe Nuhoglu, Muhakeme Hukuku Dalı Olarak Ceza Muhakemesi Hukuku, 14. Bası, İstanbul, 2006, s. 1302.

[2] Murat Sadak, "*Mağdurun Kanun Yollarına Başvuru Hakkı*", Türkiye Adalet Akademisi Dergisi, Nisan/2010, S.1, s. 214 – 215.

[3] Kunter-Yenisey-Nuhoglu, s. 1303.

mahkumiyetinin ve aldığı cezanın daha yüksek bir yargı yeri tarafından hukuka göre incelenmesini isteme hakkına sahiptir.” hükmü yer almaktadır.

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin Türkiye'nin taraf olmadığı 7. Protokolü'nün “*Cezai konularda iki dereceli yargılanma hakkı*” başlıklı 2. maddesi ile Uluslararası Kişisel ve Siyasi Haklar Sözleşmesi'nin 14. maddesinin beşinci fıkrasındaki hükümler uyarınca yalnızca ceza davaları açısından iki dereceli yargılama öngörülmüştür.

Çalışmada insan haklarına dair sözleşmeler ile öngörülen kaideler dahilinde, 30/03/2005 tarih ve 5326 sayılı Kabahatler Kanununun 28. maddesinin 10. fıkrası uyarınca, iki dereceli yargılamaya getirilen istisnai hüküm üzerinde durulacaktır.

MEVZUAT İLE ÖNGÖRÜLEN İSTİSNA

30.03.2005 günlü ve 5326 sayılı Kabahatler Kanunu'nun 28. maddesinin 10. fıkrasında, “*Üçbin Türk Lirası dahil idari para cezalarına karşı başvuru üzerine verilen kararlar kesindir.*” hükmü yer almaktadır. (06/12/2006 günlü ve 5560 sayılı Yasanın 35. maddesi ile 9. fıkra teselsül ettirilerek eklenmeden önceki halinde ise 9. fıkra hükmü şu şekildedir: “*İkibin Türk Lirası dahil idari para cezalarına karşı başvuru üzerine verilen kararlar kesindir.*”)

Kabahatler Kanunu'nun “*İtiraz Yolu*” başlıklı 29. maddesinde ise, “*(1) Mahkemenin verdiği son karara karşı, Ceza Muhakemesi Kanununa göre itiraz edilebilir. Bu itiraz, kararın tebliği tarihten itibaren en geç yedi gün içinde yapılır.*

(2) İtirazla ilgili karar, dosya üzerinden inceleme yapılarak verilir.

(3) Mahkeme, her bir itirazla ilgili olarak “itirazın kabulüne” veya “itirazın reddine” karar verir.

(4) Mahkemenin verdiği karar taraflara tebliğ edilir. Vekil olarak avukatla temsil edilme halinde ayrıca taraflara tebligat yapılmaz.

(5) (Değişik fıkra: 31/03/2011-6217 S.K 27 mad.) İdari yaptırım kararının ağır ceza mahkemesi tarafından verilmesi halinde bu karara karşı Ceza Muhakemesi Kanununa göre itiraz edilebilir.” hükmü yer almaktadır.

Yukarıda yer verilen mevzuata göre Yasanın 29. maddesinde, mahkemelerce verilen kararlara karşı sadece itiraz yolu öngörülmekle birlikte, Üçbin Türk Lirası dahil idari para cezalarına karşı başvuru üzerine verilen kararların kesin olduğu belirtilerek, iki dereceli yargılamaya ilişkin istisna belirlenmiştir.

ANAYASA MAHKEMESİ KARARLARI

30.03.2005 günlü ve 5326 sayılı Kabahatler Kanunu'nun, öngörülen parasal sınırın altında kalan idari para cezalarına karşı başvuru üzerine verilen kararların kesin olacağına ilişkin hükmün yer aldığı 28. maddesinin Anayasa aykırı olduğu çeşitli mahkemelerce Anayasanın 152. maddesi uyarınca itiraz yoluyla ileri sürülmüş olup; Anayasa Mahkemesinin 1.3.2006 tarihli ve E:2005/108, K:2006/35 sayılı kararında, “*Yasa'nın 27. maddesinin (1) numaralı fıkrasında idari para cezası ve mülkiyetin kamuya geçirilmesine ilişkin idari yaptırım kararlarına karşı başvuru yeri ve süresi düzenlenmekte; 28. maddesinde ise başvurunun incelenme yöntemi belirtilmektedir.*”

5326 sayılı Kabahatler Kanunu'nun İkinci Kısımında “Çeşitli kabahatler” başlığı altında düzenlenen fiilleri, ağırlıklı olarak 765 sayılı Türk Ceza Kanunu'nun 526. ve devamı maddelerinde düzenlenmiş olan kabahatler oluşturmaktadır. 5252 sayılı Yasa'nın 7. maddesiyle, çeşitli yasalarda hafif hapis veya hafif para cezası olarak öngörülen yaptırımlar idari para cezasına dönüştürülmüştür. Yaptırımın adının yasa ile “idari” olarak değiştirilmesinin, bu tür yaptırım uygulanacak eylemlerin gerçekte ceza hukuku alanına giren suç olma özelliklerini etkilemeyeceği açıktır.

5326 sayılı Yasa'nın 3. maddesinin iptal gerekçesi doğrultusunda, cezai karakteri ağır basan bu eylemler açısından verilen idari para cezası ve/veya mülkiyetin kamuya geçirilmesi yaptırımlarına karşı başvurunun sulh ceza mahkemesince kanunda belirtilen usule göre incelenmesinde, Anayasa'nın 2., 125. ve 155. maddelerine aykırılık bulunmamaktadır. İtirazın reddi gerekir.

Kuralların Anayasa'nın 36., 140. ve 142. maddeleriyle ilgisi görülmemiştir.” gerekçesiyle itirazın reddine karar vermiştir.^[4]

Anayasa Mahkemesi, söz konusu kararında her ne kadar adil yargılanma hakkıyla ilintili olan Anayasanın 36., 140. ve 142. maddelerinden bahsetmiş olsa da, münhasıran 5326 sayılı Kabahatler Kanunu'nun 28. maddesinde yer alan ve iki dereceli yargılanma hakkına getirilen istisnai hüküm açısından bir irdeleme yapmamıştır.

Ceza mahkemelerinden verilen ve miktarı ikimilyar lirayı (2000 TL'yi) geçmeyen mahkumiyet hükümlerinin temyiz edilemeyeceği kuralını öngören 1412 sayılı Yasa'nın 305. maddesinin ikinci fıkrasının (1) numaralı bendinin Anayasa aykırı olduğu iddiasıyla yapılan başvuruya istinaden Anayasa Mahkemesince ittihaz olunan 23.7.2009 tarihli ve E:2006/65, K:2009/114 sayılı kararda, “*Başvuru kararında, sanıkların işledikleri suçların türü ve alacakları ceza miktarına göre temyiz yoluna başvuramamaları ya da bu yolun kimi sanıklar için açık kimi sanıklar için kapalı olmasının eşitlik ilkesine aykırı olduğu, ayrıca itiraz*”

[4] http://www.kararlar.anayasa.gov.tr/kararYeni.php?l=manage_karar&ref=show&action=karar&cid=2324&content= (Erişim Tarihi: 7.11.2013)

konusu kuralla kişinin bir üst mahkemeye başvuru ve kararın denetlenmesini isteme hakkının elinden alınmasının adil yargılanma hakkının ihlali anlamına geldiği belirtilerek, itiraz konusu kuralın Anayasa'nın Başlangıcı ile 2., 5., 10., 11., 12., 13., 36. ve 141. maddelerine aykırı olduğu ileri sürülmüştür.

İtiraz konusu kuralı da içeren 1412 sayılı Yasa'nın 305. maddesinde, ceza mahkemelerince verilen kararların hangilerinin temyiz edilebileceği hangilerinin ise temyiz edilemeyeceğine ilişkin hükümlere yer verilmiştir. Maddenin birinci fıkrasında, "hüküm" sayılan kararlara karşı temyiz yoluna başvurulabileceği (isteğe bağlı temyiz), ancak onbeş sene ve daha fazla hürriyeti bağlayıcı cezalara ilişkin hükümlerin re'sen temyize tabi olduğu belirtilmiştir. Maddenin ikinci fıkrasında ise temyiz edilebilme kuralının istisnaları sayılmıştır. Söz konusu maddenin ikinci fıkrasının itiraz konusu (1) numaralı bendinde, ikimilyar liraya kadar (ikimilyar dahil) para cezasına ilişkin hükümlerin temyiz edilemeyeceği belirtilmektedir. Buna göre, gerek 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu'nun 50. maddesi uyarınca kısa süreli hürriyeti bağlayıcı cezaya seçenek olarak hükmedilen, gerekse aynı Yasa'nın 52. maddesi uyarınca doğrudan hükmedilen adli para cezalarının miktar olarak 2000 TL'yi aşmaması durumunda temyiz edilebilmelerine olanak bulunmamaktadır.

Anayasa'nın "Hak arama hürriyeti" başlıklı 36. maddesinde, herkesin meşrû vasıta ve yollardan faydalanmak suretiyle yargı mercileri önünde davacı ve davalı kimliğiyle sav ve savunma ile adil yargılanma hakkına sahip olduğu belirtilmiştir.

Yargı yerlerinin verdikleri kararlarda, gerek yanılma, gerekse normları değişik biçimde yorumlama sonucu olarak doğan ve olağan sayılması gereken yasaya ve hukuka aykırılıkların giderilmesini sağlamak amacıyla bazı yöntemlerin konulması yoluna gidilmiştir. Bir yargı yerinin verdiği kararda aykırılık olduğu savı ile ortaya çıkan uyuşmazlığın çözümlenmek üzere yargı önüne getirilmesi "kanun yolu"na başvurmadır. Kanun yoluna başvuru hakkı, adil yargılanma hakkının kapsamı içerisinde kabul edilmektedir. Bunun nasıl yapılacağı ise usul hükümleri ile gösterilmektedir. Anayasa'nın 142. maddesinde "mahkemelerin kuruluşunun, görev ve yetkilerinin, işleyişlerinin ve yargılama usullerinin" yasa ile düzenlenmesi öngörülmüştür. Yasa yoluna ilişkin düzenlemeler, yargılama usulü kapsamındadır. Yargılamanın olabildiğince hızlı sonuçlanması ve suçluların bir an önce cezalandırılması gerektiğinden her karara karşı değil, fakat önemli kararlara karşı kanun yoluna gidilmesi gereği benimsenmektedir. Mahkemelerde verilen tüm kararlara karşı kanun yolunun açık tutulması, kanun yolu kurumunu işlemez duruma getirebilir. Kaldı ki, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin Ek 7 numaralı protokolünün "Cezai konularda iki dereceli yargılanma hakkı" başlıklı 2. maddesinde de bir mahkeme tarafından cezai bir suçtan mahkum olan kimsenin verilen hükmü bir üst mahkemede incelemek hakkına sahip olduğu ancak bu hakkın kullanılmasına yasada düzenlenmiş haliyle az önemli suçlar ya da ilgilinin birinci derece mahkemesi olarak en yüksek mahkemede yargılandığı veya beraatini müteakip bunun

temyiz edilmesi üzerine verilen mahkumiyet hallerinde istisnaya tabi tutulabileceği hükmüne yer verilmiştir.

Anayasa'nın tüm maddeleri aynı etki ve değerde olup, aralarında bir üstünlük sıralaması bulunmadığından, uygulamada bunlardan birine öncelik tanımak olanaklı değildir. Bu nedenle, kimi zaman zorunlu olarak birlikte uygulanan iki Anayasa kuralından biri, diğerinin sınırını oluşturabilmektedir.

Hak arama özgürlüğü Anayasa'nın 36. maddesinde düzenlenmiş ve anılan maddede hak arama hürriyeti için herhangi bir sınırlama nedeni öngörülmemiş ise de mahkemelerin kuruluşu, görev ve yetkileri, işleyişi ve yargılama usullerinin kanunla düzenleneceğini öngören Anayasa'nın 142. ve davaların mümkün olan süratle sonuçlandırılmasını ifade eden Anayasa'nın 141. maddelerinin, hak arama hürriyetinin kapsamının belirlenmesinde gözetilmesi gerektiği açıktır.

Anayasa'nın 2. maddesinde belirtilen hukuk devleti, eylem ve işlemleri hukuka uygun, insan haklarına dayanan, bu hak ve özgürlükleri koruyup güçlendiren, her alanda adaletli bir hukuk düzeni kurup bunu geliştirerek sürdüren, hukuk güvenliğini sağlayan, bütün etkinliklerinde hukuka ve Anayasa'ya uyan, işlem ve eylemleri bağımsız yargı denetimine bağlı olan devlettir. Yasaların kamu yararının sağlanması amacıyla yönelik olması, genel, objektif, adil kurallar içermesi ve hakkaniyet ölçütlerini gözetmesi hukuk devleti olmanın gereğidir. Bu nedenle yasakoyucunun hukuki düzenlemelerde kendisine tanınan takdir yetkisini anayasal sınırlar içinde adalet, hakkaniyet ve kamu yararı ölçütlerini göz önünde tutarak kullanması gerekir.

İtiraz konusu kuralda, ceza mahkemelerince sonuç olarak hükmedilen iki-milyar liraya kadar adli para cezalarına ilişkin hükümlerin temyiz edilemeyeceği belirtilmektedir. Söz konusu kuralla, verilen cezanın doğrudan ya da kısa süreli hapis cezasından çevrilen adli para cezası olup olmadığı dikkate alınmaksızın, yalnızca sonuç olarak hükmedilen ceza miktarını esas alınmıştır. Yasakoyucunun ceza mahkemelerinden verilen kararların bir kısmına temyiz yolunu kapatmadaki amacının tüm kararların Yargıtay incelemesine tabi tutulması durumunda Yargıtayın iş yükünün artacağı ve sonuçta yargılamanın yavaşlayacağı düşüncesi olduğu açıktır. Bir başka ifade ile yasakoyucu, önemsiz sayılabilecek bazı suçlardan ötürü verilen kararlara karşı temyiz yoluna başvurulmasına yasa ile sınır getirmiştir. Ceza adalet sisteminde "önemsiz sayılabilecek suçlar" kategorisi içerisinde mütealaa edilebilmeleri mümkün bulunan doğrudan para cezası verilmesini gerektiren suçlar için öngörülen temyiz edilebilme sınırının, paranın bugünkü satın alma gücü karşısında adalet duygusunu rencide edecek veya hukuk devleti kavramıyla bağdaşmayacak sonuçlara yol açacak boyutta bulunmaması nedeniyle, itiraz konusu kuralın doğrudan hükmedilen adli para cezaları yönünden Anayasa'nın 2., 36., 141. ve 142. maddelerine aykırı bir yönü bulunmamaktadır.

Buna karşılık, hapis cezasını gerektiren suçları ve dolayısıyla da bu suçlardan ötürü verilen adli para cezalarını “önemsiz” olarak kabul etmek mümkün değildir. Nitekim, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi’nin Ek 7 numaralı protokolününün 2. maddesinde iki dereceli yargılanma hakkının istisnası olarak gösterilen “az önemli suçlar” ya da “hafif suçlar” tabirinin, aynı Sözleşme’nin maddeye ilişkin açıklamasında suçun cezasının hapis cezasını gerektirip gerektirmeyeceğine bakılarak saptanması gerektiğinin ifade edilmesi karşısında, itiraz konusu kuralla getirilen düzenlemenin hapis cezasından çevrili adli para cezaları bakımından adil yargılanma hakkıyla bağdaşmadığı açıktır.

Diğer taraftan, hapisten çevrilen adli para cezalarına ilişkin mahkumiyet kararlarının mevzuatımızda hükümlü bakımından dolaylı olarak hak yoksunluğu sonucunu doğurabilecek suçlara ilişkin olması durumunda, sanıkların bu kararları temyiz edememesi hakkaniyete aykırı bir takım sonuçlara da yol açabilecektir. Örneğin hırsızlık, dolandırıcılık, sahtecilik veya güveni kötüye kullanma suçlarında, malın değerinin azlığı, etkin pişmanlık veya diğer cezai indirim nedenlerinin uygulanması sonucunda, sonuç olarak hükmedilecek hapisten çevrili adli para cezalarının temyiz edilebilirlik sınırının altında kalma olasılığı mevcuttur. Bu durumda, temyiz sınırının altında kalan hapisten çevrili bir adli para cezasına mahkum olan kişi devlet memuru olamayacak, milletvekili seçilemeyecek veya bir siyasi partiye üye olamayacaktır. Kişi hakkında böylesi ağır sonuçlar doğurabilecek bir suçtan dolayı verilecek mahkumiyet kararını önemsiz veya hafif saymaya olanak bulunmadığı gibi, korunan hukuki yarar ve yasakoyucuya tanınan takdir yetkisi birlikte değerlendirildiğinde, söz konusu düzenlemenin adalet ve hakkaniyet ilkeleriyle de bağdaşmadığı açıktır.

Açıklanan nedenlerle, itiraz konusu kuralla yalnızca sonuç olarak hükmedilen adli para cezası esas alınarak, hapisten çevrili adli para cezalarının nitelikleri ve kişi bakımından sonuçları göz ardı edilerek, bunları da kapsayacak biçimde temyiz yoluna getirilen parasal sınır, Anayasa’nın 2. ve 36. maddelerine aykırıdır...” yönündeki gerekçeye yer verilerek itiraz konusu yasa maddesinin iptaline karar verilmiştir.^[5]

Anayasa Mahkemesi bu kararıyla, ceza mahkemelerinden verilen ve miktarı ikimilyar lirayı (2000 TL’yi) geçmeyen mahkumiyet hükümlerinin temyiz edilemeyeceği kuralını öngören 1412 sayılı Yasa’nın 305. maddesinin ikinci fıkrasının (1) numaralı bendini iptal etmiş olsa da, kararın gerekçesinde, doğrudan para cezası verilmesini gerektiren suçlar için öngörülen temyiz edilebilme sınırının, adalet duygusunu rencide edecek veya hukuk devleti kavramıyla bağdaşmayacak sonuçlara yol açacak boyutta bulunmadığı, Yargıtayın iş yükünü artırmama

[5] http://www.kararlar.anayasa.gov.tr/kararYeni.php?l=manage_karar&ref=show&action=karar&cid=2768&content= (Erişim Tarihi:11.11.2013)

saikiyle önemsiz sayılabilecek bazı suçlardan ötürü verilen kararlara karşı temyiz yoluna başvurulmasına yasa ile sınır getirilmesinde, Anayasa'nın 2., 36., 141. ve 142. maddelerine aykırı bir yönü bulunmadığına işaret etmiştir.

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİNİN YAKLAŞIMI

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin eki 7. Protokolü'nün 2. maddesinin birinci fıkrasında cezai konularda iki dereceli yargılanma hakkı tanındıktan sonra, hakkın istisnası ikinci fıkrada belirlenmiştir.

Buna göre bu hakkın kullanılması, yasada düzenlenmiş haliyle az önemli suçlar bakımından, ya da ilgilinin birinci derece mahkemesi olarak en yüksek mahkemede yargılandığı veya beraatını müteakip bunun temyiz edilmesi üzerine verilen mahkumiyet hallerinde istisnaya tabi tutulabilecektir.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi de bütün davalarda iki dereceli yargı-lamanın behemehâl zorunlu olduğunu kabul etmemektedir. Canbaz /Türkiye davasında (13 Eylül 2011 tarihli, 35641/06 numaralı); mahkemelerin önüne çok sayıda daha az önemli dava gelip iş yükünü arttırmamak gibi meşru bir amaç ile temyiz yoluna başvuru için getirilen parasal sınırlamanın adil yargılanma hakkını zedelediği kanaatine varılarak Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi tarafından başvuru reddedilmiştir.^[6]

[6] Yasemin ÇAĞ; "Yüksek Yargı Kurumlarının Avrupa Standartları Bakımından Rollerinin Güçlendirilmesi Ortak Projesi" kapsamında düzenlenen konferans, 14.11.2011 Ankara, http://www.yargitay.gov.tr/abproje/belge/sunum/conf4/yaseminCag_adaleteerisim.pdf, (Erişim Tarihi: 04.11.2013)

SONUÇ

5 271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu ile, hâkim ve mahkeme kararlarına karşı Cumhuriyet savcısı, şüpheli, sanık ve bu Kanuna göre katılan sıfatını almış olanlar ile katılma isteği karara bağlanmamış, reddedilmiş veya katılan sıfatını alabilecek surette suçtan zarar görmüş bulunanlar için kanun yollarının açık olduğu ilkesi, benimsenmiş olmasına ve 30.03.2005 günlü ve 5326 sayılı Kabahatler Kanunu'nun 29. maddesinde mahkemece verilen son karara karşı itiraz yolunun açık olduğu düzenleme altına alınmış olmasına karşın; Kabahatler Kanunu'nun 28. maddesinin 10. fıkrasında, “*Üçbin Türk Lirası dahil idari para cezalarına karşı başvuru üzerine verilen kararlar kesindir.*” hükmü getirilerek, kanun yoluna ilişkin istisna getirilmiştir.

Yasakoyucunun söz konusu istisnai hüküm ile öngördüğü amacın, tüm kararların bir üst merci incelemesine tabi tutulması durumunda söz konusu mercilerdeki iş yükünün artacağı ve sonuçta yargılamanın yavaşlayacağı düşüncesi olduğu izahtan varestedir.

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin eki 7. Protokolü'nün 2. maddesinin birinci fıkrası ile tanınan, iki dereceli yargılama hakkının kullanılması, yasada düzenlenmiş haliyle az önemli suçlar bakımından istisnaya tabi tutulabileceğinin yine aynı maddenin ikinci fıkrasında düzenlenmiş olması, “*Üçbin Türk Lirası dahil idari para cezalarının*” niteliği gereğince “*önemsiz sayılabilecek suç*” kapsamında değerlendirilebilecek olması durumları birlikte düşünüldüğünde; kanun yolunu engelleyen Kabahatler Kanunu'nun 28. maddesinin 10. fıkrasının iki dereceli yargılama hakkıyla çelişmediği sonucuna varılmaktadır.

KAYNAKÇA

Murat Sadak, "Mağdurun Kanun Yollarına Başvuru Hakkı", Türkiye Adalet Akademisi Dergisi, Nisan/2010, S.1, s. 213 – 237.

Nurullah Kunter - Feridun Yenisey - Ayşe Nuhoğlu, Muhakeme Hukuku Dalı Olarak Ceza Muhakemesi Hukuku, 14. Basi, İstanbul, 2006, s. 1302.

Yasemin ÇAĞ; "Yüksek Yargı Kurumlarının Avrupa Standartları Bakımından rollerinin Güçlendirilmesi Ortak Projesi" kapsamında düzenlenen konferans, 14.11.2011 Ankara, http://www.yargitay.gov.tr/abproje/belge/sunum/conf4/yaseminCag_adaleteerisim.pdf,

http://www.kararlar.anayasa.gov.tr/kararYeni.php?l=manage_karar&ref=show&action=karar&id=2768&content= (Erişim Tarihi:11.11.2013)

http://www.kararlar.anayasa.gov.tr/kararYeni.php?l=manage_karar&ref=show&action=karar&id=2324&content= (Erişim Tarihi: 7.11.2013)

